

Brandon College

Universitetskurs: ledande till graderna B.A. och M.A. To specialkurs i "Arts" och "Sciences", "Fremmedtal" och "Teachers' first class diploma."

Affären Costa Negra.

Roman av Gustaf Janson.

ANDRA AVDELNINGEN: EN STORT ANLAGD AFFÄR.

(Forts. fr. föreg. s. 17.)

— Det är rätt unga man var sak här i tid. Nu gäller det att taga sig ut i den här fallan, sedan få vi känna andran på pulsen. — Han skratte ett stort, men George märkte icke en kynt av misskärning i tungan.

— För tusan... se där! De trevade ett ögonblick efter varandra händer i mörkret. Så fann George samma järnhårda näve som nyss fört ihjäl honom på fotter. Det låg så mycket samlat styrka i den handtryckning, som växlades mellan de båda männen, att bägge ofrivilligt drogo ett djupt befrående anddrag.

— Mitt namn är George Harrison, sade George enkelt. — Här står Jim Cox, svarade den andre på samma sätt.

— Och nu, farväl! Långt senare betraktade George detta fast: Framtill som ett löftesrikt vord. Nu hade han emellertid snudd att tänka på.

— Hall er till intill vägen! uppmanade Jim Cox. — Bara vi hunnit förbi lampen vid helkonbilden, tar jag andra sidan. Men det är onödigt, att de se en så mycket som våra skuggor. Se där!

— De satte sig försiktigt igång, George med armhågen intill vägen för att ej mot sin vilja komma bort från den. — Stopp! viskade Jim Cox efter tre steg.

— Vad är det? — George vacklade till, så överraskad blev han av denna oväntade varning.

— Vänta två sekunder! — Ah, nu jag. Ingen kan säga, att jag onyttigt kastat bort mitt bly, här ligger en syndare till. Hall er stilla, Harrison, medan jag placerar honom som kamrater. Så... så ja Komma de förbi dessa båda hinder utan att anubba, ha vi en fördömd otur. Nu gäller det. Räkna till femton, och vad som är händer, inte ett ljud, förrän jag skjutit. Framåt igen!

George lydde. När han tagit ett par steg, insåg han, hur klokt det var att sysselsätta tankarna med räkning. Den spänning, vari han befann sig, gjorde att svetten trängde fram genom varje por på hans kropp. Han märkte det ej. Tillä vidga var det enda, som existerade för honom, det osäkra skenet på ljugo kanske trettio stega avstånd framför dem. Han lik som såg det till sig, där han med kroktråk och böjda knän skred där emot. När han räknat till sju, urskild han några skuggiga gestalter, som höll sig orörliga och tycktes speja inåt mörkret, varifrån han kom. Facklorna bestodo blott av ett par trädgrenar, synbarligen allt annat än stupa på honom. Det ger oss minst ett kvarts minut. — Återigen bördes det torra, blott skramlande skratret.

George, som redan halvt med sin vilja, gripits av en känsla liknande sympati för den okände, läde märkte det till. Den andra lundus oberörthet i färan vekade välgörande på George.

— Det är rätt unga man var sak här i tid. Nu gäller det att taga sig ut i den här fallan, sedan få vi känna andran på pulsen. — Han skratte ett stort, men George märkte icke en kynt av misskärning i tungan.

— För tusan... se där! De trevade ett ögonblick efter varandra händer i mörkret. Så fann George samma järnhårda näve som nyss fört ihjäl honom på fotter. Det låg så mycket samlat styrka i den handtryckning, som växlades mellan de båda männen, att bägge ofrivilligt drogo ett djupt befrående anddrag.

— Mitt namn är George Harrison, sade George enkelt. — Här står Jim Cox, svarade den andre på samma sätt.

— Och nu, farväl! Långt senare betraktade George detta fast: Framtill som ett löftesrikt vord. Nu hade han emellertid snudd att tänka på.

— Hall er till intill vägen! uppmanade Jim Cox. — Bara vi hunnit förbi lampen vid helkonbilden, tar jag andra sidan. Men det är onödigt, att de se en så mycket som våra skuggor. Se där!

— De satte sig försiktigt igång, George med armhågen intill vägen för att ej mot sin vilja komma bort från den. — Stopp! viskade Jim Cox efter tre steg.

— Vad är det? — George vacklade till, så överraskad blev han av denna oväntade varning.

— Vänta två sekunder! — Ah, nu jag. Ingen kan säga, att jag onyttigt kastat bort mitt bly, här ligger en syndare till. Hall er stilla, Harrison, medan jag placerar honom som kamrater. Så... så ja Komma de förbi dessa båda hinder utan att anubba, ha vi en fördömd otur. Nu gäller det. Räkna till femton, och vad som är händer, inte ett ljud, förrän jag skjutit. Framåt igen!

George lydde. När han tagit ett par steg, insåg han, hur klokt det var att sysselsätta tankarna med räkning. Den spänning, vari han befann sig, gjorde att svetten trängde fram genom varje por på hans kropp. Han märkte det ej. Tillä vidga var det enda, som existerade för honom, det osäkra skenet på ljugo kanske trettio stega avstånd framför dem. Han lik som såg det till sig, där han med kroktråk och böjda knän skred där emot. När han räknat till sju, urskild han några skuggiga gestalter, som höll sig orörliga och tycktes speja inåt mörkret, varifrån han kom. Facklorna bestodo blott av ett par trädgrenar, synbarligen allt annat än stupa på honom. Det ger oss minst ett kvarts minut. — Återigen bördes det torra, blott skramlande skratret.

George, som redan halvt med sin vilja, gripits av en känsla liknande sympati för den okände, läde märkte det till. Den andra lundus oberörthet i färan vekade välgörande på George.

— Det är rätt unga man var sak här i tid. Nu gäller det att taga sig ut i den här fallan, sedan få vi känna andran på pulsen. — Han skratte ett stort, men George märkte icke en kynt av misskärning i tungan.

— För tusan... se där! De trevade ett ögonblick efter varandra händer i mörkret. Så fann George samma järnhårda näve som nyss fört ihjäl honom på fotter. Det låg så mycket samlat styrka i den handtryckning, som växlades mellan de båda männen, att bägge ofrivilligt drogo ett djupt befrående anddrag.

— Mitt namn är George Harrison, sade George enkelt. — Här står Jim Cox, svarade den andre på samma sätt.

— Och nu, farväl! Långt senare betraktade George detta fast: Framtill som ett löftesrikt vord. Nu hade han emellertid snudd att tänka på.

— Hall er till intill vägen! uppmanade Jim Cox. — Bara vi hunnit förbi lampen vid helkonbilden, tar jag andra sidan. Men det är onödigt, att de se en så mycket som våra skuggor. Se där!

RUM NR. 4.

SAMUEL Parslow hade alltid tyckt om att studera saker och ting grundigt. Den stora specialfart för han varit efter sin fader, hade utvidgats högst betydligt, medan personalens avnåning i stället tycktes krympa. Sam var icke vidare populär.

En lördag gick han in till Peter Hogan, direktör för det stora hotellet på platsen och hans bästa kund. Nu var saken den, att Samuel skulle hålla föreläsning i ett litetvårt intresserat sällskap om "Populära nöjen" och han ville ha råd av Peter.

— Ta bussen till Cleggstreet — det är värt avgiften, ty du reser med en enkel och primitiv publik, som inte har högre nöje än åka karusell och dylikt. Du kan göra som de får du se.

En timme senare var Samuel vid Cleggstreet och var snart framme vid nöjesfältet. Där funnos skjutbanor och allehanda förtroiser, och det sista i raden var ett vakabinett. Det kostade tio cents i entré, men dörren var stängd, fast det satt ett anslag — "Öppnas genast". Samuel skulle just gå då en skuggig man visade sig och årog fram en nyckel.

— Är ni Mr. Bunningham, ägaren till vakabinettet? frågade Sam. — Det är jag det, svarade mannen. Ni vill väl titta på rariteterna, det är bäst nu, innan det blir för mycket folk.

Mr. Bunningham öppnade och lät honom stiga in och så stängde han dörren ordentligt. — Till vänster ha vi en massa tavlor från Villhelm erövrarens tid, började föreläsaren, och så höll han en monoton föreläsning om alla märkvärdigheter som förekommo. "Sal numro fyra är skräckkammaren", fortsatte han, sedan han såpat Samuel med sig överallt.

— Hit långa barn komma utan föräldrars tillåtelse. Den omtalade skräckkammaren var dunkelt upplyst och kring väggarna såg man bilder i vax av allehanda brottmålingar. Vid ena väggen stod en giljotin.

— Hur arbetar den där, frågade den veittrige Samuel. — Det fråga alla, förklarade Bunningham. För tio cents extra ska ni få se det från början.

göra den här lilla avstickaren, sade Jim Cox och skrattrade lyst. — Den skurken Nagulera, mummade George halvt för sig.

— Är det honom ni har uppgerjorda affärer med? frågade Jim Cox, vilkens öron och snabba upptätningsförmåga ej låto något undgå sig.

— Ja, jag tänkte högt! Näväl, jag kom från ett besök eller audiens — kalla det vad ni vill — hos karlen. Han fördrade något, och jag svarade nej. Följden var ett överfall. Jag medger, att de är raska i vändningarna här nere. Men jag kunde aldrig tro, att man vågade behandla en amerikansk medborgare så nonchalant.

— Er sak står försvitvat illa, Harrison, inföll Jim Cox. — Jag känner litet till gossarna här och kan intyga, att er förmödan är riktig. En amerikansk är i regel fri, officiellt vägar man sig inte på honom, men ett rån på en bakgård är ju i och för sig ingenting ovanligt, vare sig här eller annorstädes. Ni ser ju att hela staden är så gott som utödd efter mörkrets inbrott. Ett rån arrangeras lätt, och gruffar värd beskickning, skaffar man sig strax en stackars sate, dömer och hänger honom för brottet. Så är den saken slut och rättvisa skapad. — Ja, det är Nagulera, som siktar på er. Då kunde ni lika gärna gift er i kast med Alcosta själv, det är inte farligtare.

— Ni anser väl aldrig, att jag bör begiva mig av härifrån. — Allt ni bör? Det är intet tvivel underkastat, om ni någonsin slipper helskinnad ut i landet. Nagulera lär vara den värsta igel, som finns.

— Ah, jag är heller ingen barnunge, svarade George med en trygghet, som han likväl var långt ifrån att känna. — Anfakta och rogera! Jag tycker om den där tonen, unge man, och fastän jag ännu inte sett ett ansikte, känner jag mig dragen till er. En ynnke gör, vad ingen annan vägar tänka. Det står fast. Visste jag detaljerna i ert fall, skulle jag kanske kunna ge er ett gott råd, men... Gossarna ha slutat resonera där borta, ser jag. Vi får väl det fortsatta värt samtal vid ett kimpligare tillfälle.

George såg bort mot hotellet. Dess port hade nyss stängits, men truppen utanför densamma stod kvar. Efter en kort stund gingo karlarna tillbaka uppför kulan.

— Nu är liften ner för en stund. Ni har naturligtvis några papper, kanske pengar och åtskilligt annat kvar på hotellet? — Rätt gissat. — Kunde tro det. Näväl, vi ge oss av dit. Staden äger lyckligtvis ingen telefon, och vid den här tiden på dy-

RUM NR. 4.

Han anslode på den besökande, men denne var helt avvisande. — Min gode man, ni har redan fått mer än, vad det hela är värt, jag ger inte ett öre mer, än jag betalt, sade Sam med fast röst.

Bunningham gned sig på näsan. "Nå tag av er rocken då och kom hit. Lågg den där och var inte nervös. Kulvarna äro bara av papp, förstår ni. Det är inte alls farligt. Ser ni, den dömda surras fast på sin plats, så här, vrister och armleder, och sen vrider man på den här skruven och så går brådan ned i horisontal riktning. Och så kommer blocket med en utthuggning för halsen ned och knipsar av huvut".

— Det var verkligen intressant, sade Sam. Det hela hade gått så hastigt, att han knappt fick tid att röra sig. — Nu vet jag det här, var snäll och lås bojan.

Men Mr. Bunningham gjorde ingen min av att lyda. Han tog fram en cigarett från sin trasiga ficka och tändde den.

— Det kommer sen, gubbe lilla, jag vill bara säga ett par ord först, sade han. Samuel glodde på honom så gåt då en skuggig man visade sig och årog fram en nyckel.

— Är ni Mr. Bunningham, ägaren till vakabinettet? frågade Sam. — Det är jag det, svarade mannen. Ni vill väl titta på rariteterna, det är bäst nu, innan det blir för mycket folk.

Mr. Bunningham öppnade och lät honom stiga in och så stängde han dörren ordentligt. — Till vänster ha vi en massa tavlor från Villhelm erövrarens tid, började föreläsaren, och så höll han en monoton föreläsning om alla märkvärdigheter som förekommo. "Sal numro fyra är skräckkammaren", fortsatte han, sedan han såpat Samuel med sig överallt.

— Hit långa barn komma utan föräldrars tillåtelse. Den omtalade skräckkammaren var dunkelt upplyst och kring väggarna såg man bilder i vax av allehanda brottmålingar. Vid ena väggen stod en giljotin.

— Hur arbetar den där, frågade den veittrige Samuel. — Det fråga alla, förklarade Bunningham. För tio cents extra ska ni få se det från början.

göra den här lilla avstickaren, sade Jim Cox och skrattrade lyst. — Den skurken Nagulera, mummade George halvt för sig.

— Är det honom ni har uppgerjorda affärer med? frågade Jim Cox, vilkens öron och snabba upptätningsförmåga ej låto något undgå sig.

— Ja, jag tänkte högt! Näväl, jag kom från ett besök eller audiens — kalla det vad ni vill — hos karlen. Han fördrade något, och jag svarade nej. Följden var ett överfall. Jag medger, att de är raska i vändningarna här nere. Men jag kunde aldrig tro, att man vågade behandla en amerikansk medborgare så nonchalant.

— Er sak står försvitvat illa, Harrison, inföll Jim Cox. — Jag känner litet till gossarna här och kan intyga, att er förmödan är riktig. En amerikansk är i regel fri, officiellt vägar man sig inte på honom, men ett rån på en bakgård är ju i och för sig ingenting ovanligt, vare sig här eller annorstädes. Ni ser ju att hela staden är så gott som utödd efter mörkrets inbrott. Ett rån arrangeras lätt, och gruffar värd beskickning, skaffar man sig strax en stackars sate, dömer och hänger honom för brottet. Så är den saken slut och rättvisa skapad. — Ja, det är Nagulera, som siktar på er. Då kunde ni lika gärna gift er i kast med Alcosta själv, det är inte farligtare.

— Ni anser väl aldrig, att jag bör begiva mig av härifrån. — Allt ni bör? Det är intet tvivel underkastat, om ni någonsin slipper helskinnad ut i landet. Nagulera lär vara den värsta igel, som finns.

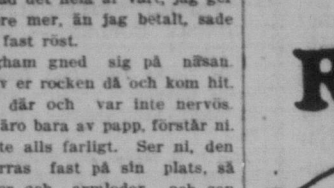
— Ah, jag är heller ingen barnunge, svarade George med en trygghet, som han likväl var långt ifrån att känna. — Anfakta och rogera! Jag tycker om den där tonen, unge man, och fastän jag ännu inte sett ett ansikte, känner jag mig dragen till er. En ynnke gör, vad ingen annan vägar tänka. Det står fast. Visste jag detaljerna i ert fall, skulle jag kanske kunna ge er ett gott råd, men... Gossarna ha slutat resonera där borta, ser jag. Vi får väl det fortsatta värt samtal vid ett kimpligare tillfälle.

George såg bort mot hotellet. Dess port hade nyss stängits, men truppen utanför densamma stod kvar. Efter en kort stund gingo karlarna tillbaka uppför kulan.

— Nu är liften ner för en stund. Ni har naturligtvis några papper, kanske pengar och åtskilligt annat kvar på hotellet? — Rätt gissat. — Kunde tro det. Näväl, vi ge oss av dit. Staden äger lyckligtvis ingen telefon, och vid den här tiden på dy-

Ni får flera och bättre bröd om Ni använder Robin Hood FLOUR

Garanti för "MONEY BACK" i varje säck.

— Det är verkligen intressant, sade Sam. Det hela hade gått så hastigt, att han knappt fick tid att röra sig. — Nu vet jag det här, var snäll och lås bojan.

Men Mr. Bunningham gjorde ingen min av att lyda. Han tog fram en cigarett från sin trasiga ficka och tändde den.

— Det kommer sen, gubbe lilla, jag vill bara säga ett par ord först, sade han. Samuel glodde på honom så gåt då en skuggig man visade sig och årog fram en nyckel.

— Är ni Mr. Bunningham, ägaren till vakabinettet? frågade Sam. — Det är jag det, svarade mannen. Ni vill väl titta på rariteterna, det är bäst nu, innan det blir för mycket folk.

Mr. Bunningham öppnade och lät honom stiga in och så stängde han dörren ordentligt. — Till vänster ha vi en massa tavlor från Villhelm erövrarens tid, började föreläsaren, och så höll han en monoton föreläsning om alla märkvärdigheter som förekommo. "Sal numro fyra är skräckkammaren", fortsatte han, sedan han såpat Samuel med sig överallt.

— Hit långa barn komma utan föräldrars tillåtelse. Den omtalade skräckkammaren var dunkelt upplyst och kring väggarna såg man bilder i vax av allehanda brottmålingar. Vid ena väggen stod en giljotin.

— Hur arbetar den där, frågade den veittrige Samuel. — Det fråga alla, förklarade Bunningham. För tio cents extra ska ni få se det från början.

göra den här lilla avstickaren, sade Jim Cox och skrattrade lyst. — Den skurken Nagulera, mummade George halvt för sig.

— Är det honom ni har uppgerjorda affärer med? frågade Jim Cox, vilkens öron och snabba upptätningsförmåga ej låto något undgå sig.

— Ja, jag tänkte högt! Näväl, jag kom från ett besök eller audiens — kalla det vad ni vill — hos karlen. Han fördrade något, och jag svarade nej. Följden var ett överfall. Jag medger, att de är raska i vändningarna här nere. Men jag kunde aldrig tro, att man vågade behandla en amerikansk medborgare så nonchalant.

— Er sak står försvitvat illa, Harrison, inföll Jim Cox. — Jag känner litet till gossarna här och kan intyga, att er förmödan är riktig. En amerikansk är i regel fri, officiellt vägar man sig inte på honom, men ett rån på en bakgård är ju i och för sig ingenting ovanligt, vare sig här eller annorstädes. Ni ser ju att hela staden är så gott som utödd efter mörkrets inbrott. Ett rån arrangeras lätt, och gruffar värd beskickning, skaffar man sig strax en stackars sate, dömer och hänger honom för brottet. Så är den saken slut och rättvisa skapad. — Ja, det är Nagulera, som siktar på er. Då kunde ni lika gärna gift er i kast med Alcosta själv, det är inte farligtare.

— Ni anser väl aldrig, att jag bör begiva mig av härifrån. — Allt ni bör? Det är intet tvivel underkastat, om ni någonsin slipper helskinnad ut i landet. Nagulera lär vara den värsta igel, som finns.

— Ah, jag är heller ingen barnunge, svarade George med en trygghet, som han likväl var långt ifrån att känna. — Anfakta och rogera! Jag tycker om den där tonen, unge man, och fastän jag ännu inte sett ett ansikte, känner jag mig dragen till er. En ynnke gör, vad ingen annan vägar tänka. Det står fast. Visste jag detaljerna i ert fall, skulle jag kanske kunna ge er ett gott råd, men... Gossarna ha slutat resonera där borta, ser jag. Vi får väl det fortsatta värt samtal vid ett kimpligare tillfälle.

George såg bort mot hotellet. Dess port hade nyss stängits, men truppen utanför densamma stod kvar. Efter en kort stund gingo karlarna tillbaka uppför kulan.

— Nu är liften ner för en stund. Ni har naturligtvis några papper, kanske pengar och åtskilligt annat kvar på hotellet? — Rätt gissat. — Kunde tro det. Näväl, vi ge oss av dit. Staden äger lyckligtvis ingen telefon, och vid den här tiden på dy-

Hennes kropp var svullen. "Min bästa värd är mycket sjuk en längre tid", skriver herr Joseph Larose från Asbestos, Que. "Hennes kropp var svullen och hon hade ständigt plågor. Doktorn kunde ej göra något för henne. Sedan hon förbrukat fem flaskor av Dr. Peters Karusöl återkom hon på god hälsa". Denna tillförlitliga berättelse är en utmärkt bevisning på avföringsorganens. Den reglerar magen och ökar urinavledningen; den gagnar hela systemet. Apotekare kunnat ej förse er därmed; den tillhandahålls allmänheten direkt av Dr. Peter Fahrney & Sons Co., 2501 Washington Blvd., Chicago, Ill. Levereras tillfritt i Canada.

Det var då en välsignad välgärning att man fick en så bra skörd i år. Nu skall jag gå ner på postofficen och sända in betalningen för S. C. T. De ha minnsann fått vänta länge nog på den ändä.

— Peter Hogan satt och pratade med några av hotellets gäster, när Samuel kom vacklande in i hallen, utan hatt och med ett fullkomligt vansinnigt utseende. — Store gud, var han hänt, ropade han. Samuel sjönk med i en stol. — Ge mig något att äta och dricka, flämtade han.

— Jag är ingen mördare, jag har blivit lockad hit och är instängd här sedan flera timmar, skrek Samuel. — Det är mycket längre, om du är Ludvig XVI, mummade Bunningham, och stödde sig mot väggen. Han tänkte på och blinkade förbluffad mot fångna. Äntligen kom han sig för med att befria den bundne. — Ja, du har fått straff, men du skall du få se på annat, sade han höligt, men Samuel väntade icke, utan ruckte till sig rock och väst och flydde som en hare. Fem sekunder senare var han ute på gatan.

— Peter Hogan satt och pratade med några av hotellets gäster, när Samuel kom vacklande in i hallen, utan hatt och med ett fullkomligt vansinnigt utseende. — Store gud, var han hänt, ropade han. Samuel sjönk med i en stol. — Ge mig något att äta och dricka, flämtade han.

— Jag är ingen mördare, jag har blivit lockad hit och är instängd här sedan flera timmar, skrek Samuel. — Det är mycket längre, om du är Ludvig XVI, mummade Bunningham, och stödde sig mot väggen. Han tänkte på och blinkade förbluffad mot fångna. Äntligen kom han sig för med att befria den bundne. — Ja, du har fått straff, men du skall du få se på annat, sade han höligt, men Samuel väntade icke, utan ruckte till sig rock och väst och flydde som en hare. Fem sekunder senare var han ute på gatan.

— Peter Hogan satt och pratade med några av hotellets gäster, när Samuel kom vacklande in i hallen, utan hatt och med ett fullkomligt vansinnigt utseende. — Store gud, var han hänt, ropade han. Samuel sjönk med i en stol. — Ge mig något att äta och dricka, flämtade han.

— Jag är ingen mördare, jag har blivit lockad hit och är instängd här sedan flera timmar, skrek Samuel. — Det är mycket längre, om du är Ludvig XVI, mummade Bunningham, och stödde sig mot väggen. Han tänkte på och blinkade förbluffad mot fångna. Äntligen kom han sig för med att befria den bundne. — Ja, du har fått straff, men du skall du få se på annat, sade han höligt, men Samuel väntade icke, utan ruckte till sig rock och väst och flydde som en hare. Fem sekunder senare var han ute på gatan.

— Peter Hogan satt och pratade med några av hotellets gäster, när Samuel kom vacklande in i hallen, utan hatt och med ett fullkomligt vansinnigt utseende. — Store gud, var han hänt, ropade han. Samuel sjönk med i en stol. — Ge mig något att äta och dricka, flämtade han.

— Jag är ingen mördare, jag har blivit lockad hit och är instängd här sedan flera timmar, skrek Samuel. — Det är mycket längre, om du är Ludvig XVI, mummade Bunningham, och stödde sig mot väggen. Han tänkte på och blinkade förbluffad mot fångna. Äntligen kom han sig för med att befria den bundne. — Ja, du har fått straff, men du skall du få se på annat, sade han höligt, men Samuel väntade icke, utan ruckte till sig rock och väst och flydde som en hare. Fem sekunder senare var han ute på gatan.

— Peter Hogan satt och pratade med några av hotellets gäster, när Samuel kom vacklande in i hallen, utan hatt och med ett fullkomligt vansinnigt utseende. — Store gud, var han hänt, ropade han. Samuel sjönk med i en stol. — Ge mig något att äta och dricka, flämtade han.

— Jag är ingen mördare, jag har blivit lockad hit och är instängd här sedan flera timmar, skrek Samuel. — Det är mycket längre, om du är Ludvig XVI, mummade Bunningham, och stödde sig mot väggen. Han tänkte på och blinkade förbluffad mot fångna. Äntligen kom han sig för med att befria den bundne. — Ja, du har fått straff, men du skall du få se på annat, sade han höligt, men Samuel väntade icke, utan ruckte till sig rock och väst och flydde som en hare. Fem sekunder senare var han ute på gatan.

— Peter Hogan satt och pratade med några av hotellets gäster, när Samuel kom vacklande in i hallen, utan hatt och med ett fullkomligt vansinnigt utseende. — Store gud, var han hänt, ropade han. Samuel sjönk med i en stol. — Ge mig något att äta och dricka, flämtade han.

— Jag är ingen mördare, jag har blivit lockad hit och är instängd här sedan flera timmar, skrek Samuel. — Det är mycket längre, om du är Ludvig XVI, mummade Bunningham, och stödde sig mot väggen. Han tänkte på och blinkade förbluffad mot fångna. Äntligen kom han sig för med att befria den bundne. — Ja, du har fått straff, men du skall du få se på annat, sade han höligt, men Samuel väntade icke, utan ruckte till sig rock och väst och flydde som en hare. Fem sekunder senare var han ute på gatan.

— Peter Hogan satt och pratade med några av hotellets gäster, när Samuel kom vacklande in i hallen, utan hatt och med ett fullkomligt vansinnigt utseende. — Store gud, var han hänt, ropade han. Samuel sjönk med i en stol. — Ge mig något att äta och dricka, flämtade han.

— Jag är ingen mördare, jag har blivit lockad hit och är instängd här sedan flera timmar, skrek Samuel. — Det är mycket längre, om du är Ludvig XVI, mummade Bunningham, och stödde sig mot väggen. Han tänkte på och blinkade förbluffad mot fångna. Äntligen kom han sig för med att befria den bundne. — Ja, du har fått straff, men du skall du få se på annat, sade han höligt, men Samuel väntade icke, utan ruckte till sig rock och väst och flydde som en hare. Fem sekunder senare var han ute på gatan.

ALBERTA-ANNONSER

CHIROPRAKTIK. botar nästan alla sjukdomar. PRÖVA DET. Dr. G. BACH, D. C. Skriv till mig på svenska eller engelska, om ni har tillfälle, och jag skall tala om, vad jag kan göra för eder. Telefon 381, CAMROSE, ALTA.

Dr. F. A. NORDBYE. Skandinavisk läkare. Specialiserad i kirurgi. Stort förskaffat sjukhus. CAMROSE, ALTA.

BÖCKER OM CANADA. Vennerström, I. Canada och Canadasvenskarna. Studier och reseintyck. Rikt illustrerad. 75 cents. Nelson, H. Canada, nybyggjarlandet. Rikt illustrerad och med tio plancher. Ytterst intressant \$2.25. Bockerna expedieras mot insändandet av beloppen. Katalog gratis på begäran. ALBERT BONNIER PUBLISHING HOUSE 561 Third Avenue New York City.

PATENTER Trade Marks—Copyrights Fetherstonhag & Co. Den gamla stadsplatsen 36-37 C.P.R. Building. Huset av Portage & Main St. WINNIPEG. Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firma. Skriv efter upplysningar.

THE VIKING HOTEL 785 Main St. Winnipeg, Tel. 57 685. Bästa Skandinaviska Hotell för den resande publiken. Fira klass rum. Angruppvermning. Varmt och kallt vatten. Vänligt bemötande. Prist 75¢ och en \$1.00 per dag. CHAS. GUSTAFSON, Ägare.

BELL HOTEL. Hörn, Main och Henry, 1 kvarter söder om C. P. R. Station. Prån \$1.50 till \$3.50 per dygn. Detta hotell har nyligen förnyat med nya möbler och undergått en grundig restaurering. Kallt och varmt vatten i alla rum. Av alla 40 års förändring, med bad, tvättning, endast vid hotell. Specialpriser för veckor och månader. D. A. McLELLAN, Ägare. Telefon 28 976.

ALBERTA-ANNONSER

CHIROPRAKTIK. botar nästan alla sjukdomar. PRÖVA DET. Dr. G. BACH, D. C. Skriv till mig på svenska eller engelska, om ni har tillfälle, och jag skall tala om, vad jag kan göra för eder. Telefon 381, CAMROSE, ALTA.

Dr. F. A. NORDBYE. Skandinavisk läkare. Specialiserad i kirurgi. Stort förskaffat sjukhus. CAMROSE, ALTA.

BÖCKER OM CANADA. Vennerström, I. Canada och Canadasvenskarna. Studier och reseintyck. Rikt illustrerad. 75 cents. Nelson, H. Canada, nybyggjarlandet. Rikt illustrerad och med tio plancher. Ytterst intressant \$2.25. Bockerna expedieras mot insändandet av beloppen. Katalog gratis på begäran. ALBERT BONNIER PUBLISHING HOUSE 561 Third Avenue New York City.

PATENTER Trade Marks—Copyrights Fetherstonhag & Co. Den gamla stadsplatsen 36-37 C.P.R. Building. Huset av Portage & Main St. WINNIPEG. Vi kunna på det bästa rekommendera denna gamla och välkända firma. Skriv efter upplysningar.

THE VIKING HOTEL 785 Main St. Winnipeg, Tel. 57 685. Bästa Skandinaviska Hotell för den resande publiken. Fira klass rum. Angruppvermning. Varmt och kallt vatten. Vänligt bemötande. Prist 75¢ och en \$1.00 per dag. CHAS. GUSTAFSON, Ägare.

BELL HOTEL. Hörn, Main och Henry, 1 kvarter söder om C. P. R. Station. Prån \$1.50 till \$3.50 per dygn. Detta hotell har nyligen förnyat med nya möbler och undergått en grundig restaurering. Kallt och varmt v